

A Tử tức giận lên tiếng:

- Vương công tử! Thành Hồ tăng này vô lễ thế! Công tử phải cho hắn ném mùi đau khổ mới được.

Du Thản Chi chẳng còn hồn vía nào nữa, gã không biết trả lời A Tử ra sao. Gã biết rằng bây giờ tuy A Tử chưa tin lời Triết La Tinh nhưng lão đã bắt mình rồi thì không tin cũng không được. Gã hối hận mấy bữa nay đã đổi nàng để bây giờ không còn cách nào bung bít được nữa. Gã ngồi phệt xuống đất thộn mặt ra. Triết La Tinh đã đến trước mặt mà gã vẫn không hay.

Cưu Ma Trí thấy Triết La Tinh sắp ra tay liền bước lại gần nói:

- Khoan đã! Vương thí chủ đây võ công cực cao. Chẳng lẽ Phật huynh không nhìn thấy hay sao?

Triết La Tinh dĩ nhiên đã nhận thấy rồi. Nhưng sự thực mới đây lão vừa đánh một chiêu "Thông tý Công" mà Du Thản Chi đã bị ngã lăn ra, nên cười nhạt đáp:

- Võ công gã tuy cao thiệt, nhưng còn kém bản đạo xa lắm.

Cưu Ma Trí toan bảo:

- "Chưa chắc", nhưng chưa thốt ra lời nào. Lão nghĩ lại rồi không nói nữa, lặng lẽ lùi lại phía sau.

Triết La Tinh lại quát lên giục Du Thản Chi:

- Đứng dậy cùng ta động thủ đi!

Du Thản Chi chỉ gục đầu xuống ngồi yên, run lên bần bật. A Tử lại lên tiếng quát:

- Vương công tử bất tất phải đứng lên, chàng cứ ngồi như vậy cũng đủ hạ người rồi! Triết La Tinh cười lạt một tiếng, đột nhiên vung tay ra chụp xuống vai Du Thản Chi. Năm ngón tay lão như móc câu đâm mạnh vào da thịt đối phương. Du Thản Chi công lực rất thâm hậu. Chàng chả biết đau đớn là gì cả!

Triết La Tinh rung tay một cái đã nhắc người Du Thản Chi giơ bổng lên.

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BẢY

TRIẾT LA TINH BỊ PHỒNG DỊCH CÂN KINH

Du Thản Chi vội la lên:

- Đại sư buông ta ra! Đại sư buông tay ra!

Triết La Tinh cười lạt hỏi:

- Người thắng ta hay là ta thắng người? Nói đi!

Du Thản Chi cổ họng khô ran nói không nên lời. Gã quay lại nhìn A Tử thì thấy nàng lộ vẻ khẩn trương tỏ ra đang chờ câu trả lời của mình. Gã nghĩ rằng tốt hơn là mình hãy duy trì mối hy vọng cho nàng một lúc. Gã liền lớn tiếng đáp:

- Dĩ nhiên là đại sư thua ta.

Triết La Tinh cả giận dơ cao tay lên. Người lão không cao bằng Du Thản Chi, nhưng lão tinh thông phép Thông Tý Công, hễ tay kia co ngắn lại bao nhiêu thì tay nắm Du Thản Chi càng nhỏ lại và dài ra bấy nhiêu, nên lão nhắc bổng được gã lên cho chân không chạm đất rồi cười hô hố hỏi:

- Bây giờ người chịu thua chứ?

A Tử lộ vẻ nghi ngờ hỏi:

- Vương công tử! Hiện tình ra sao?

Du Thản Chi không biết đáp thế nào cho xuôi, muốn lừa nàng lần nữa cũng không xong. Gã nhăn nhó cười đáp:

- A Tử! Tại hạ nói thực cho cô nương nghe. Chính ra tại hạ...

Du Thản Chi chưa dứt lời, A Tử đã biến sắc.

Du Thản Chi thấy bộ mặt khuynh quốc của A Tử trở nên xám ngắt ngừng lại không nói nữa. A Tử run lên hỏi:

- Thực ra công tử làm sao?

Du Thản Chi nghiêng răng đáp:

- Chính ra là tại hạ đùa hấn mà thôi. Ngay Đinh Xuân Thu còn chưa phải là đối thủ của tại hạ, thì tại hạ há sợ chi một gã Hồ tăng.

A Tử mù mắt không nhìn thấy tình cảnh Du Thản Chi bị nhắc lên cao lơ lửng trên không và sợ co dúm người lại. Nàng nghe gã nói tưởng thật lại hơn hờ tươi cười. Cưu Ma Trí thấy Du Thản Chi tuyệt không trả đòn, rất lấy làm kỳ. Lão lại tưởng Du Thản Chi nói thiệt, chứ có biết đâu là gã kiếm lời an ủi để tạm yên lòng A Tử, nên lão cũng lên tiếng:

- Vương công tử quả là một bậc cao nhân, coi Triết La Tinh không vào đâu, mặc cho y ra đòn để giỡn chơi.

Du Thản Chi nghe Cưu Ma Trí nói vậy bất giác động tâm can nhủ thầm:

- Đại luân Minh vương khí độ ngất trời, hấn là một tay cao thủ tuyệt luân, biết đâu y chẳng cứu được mình? Gã nghĩ vậy rồi lên tiếng hỏi Cưu Ma Trí:

- Đại luân Minh vương! Theo ý Minh Vương thì tại hạ nên làm thế nào để thủ thắng?

A Tử vội lên tiếng:

- Công tử hà tất phải hỏi y.

Du Thản Chi đáp ngay:

- Tại hạ muốn thử võ học vị cao tăng này!

A Tử thích quá cười nói:

- À ra thế đấy!

Cưu Ma Trí chưa tỏ rõ thực hư, tướng Du Thủ Chi thử mình thiết, liền tùm tùm cười đáp:

- Nếu công tử phóng chuồng đánh vào huyệt Thiếu hải đối phương thì y phải buông ra ngay.

Du Thủ Chi vội hỏi:

- Huyệt Thiếu Hải ở chỗ nào?

Cưu Ma Trí vẫn ngờ là Du Thủ Chi muốn thử tài mình, nhưng thấy câu hỏi hơi vô lý, vì đã là người học võ thì có lý đâu lại không biết huyệt Thiếu Hải? Tuy lão hơi bực mình, nhưng vẫn đáp:

- Huyệt Thiếu hải ở phía trên huyệt Linh đạo cách tám tấc rưỡi, dưới huyệt Thanh Linh sáu tấc một phân.

Du Thủ Chi nghe lời giảng giải của Cưu Ma Trí lại càng thêm mù tịt, vẫn chẳng biết nó ở chỗ nào, gã sợ mướt mồ hôi.

Thuở nhỏ phụ thân cùng bá phụ đã dạy qua cách nhìn nhận các huyệt đạo trong người nhưng cả một ngày trời gã không nhận nổi một huyệt. Dù có nhớ được nữa thì cũng chỉ sau hai ngày là quên sạch. Trong con người ta có hàng mất trăm huyệt, gã có nhớ nhiều lắm là được năm ba huyệt. Lúc này gã chẳng biết huyệt Thiếu Hải ở đâu. Luôn cả những huyệt Thanh Linh, Linh Đạo hay gì đi nữa cũng mù tịt.

Gã không làm sao được lại hỏi:

- Hai huyệt đạo này ở chỗ nào?

Triết La Tinh không chờ cho Cưu Ma Trí lên tiếng, đã gắt lên:

- Đại Luân Minh Vương! Minh Vương muốn gì đây?

Cưu Ma Trí thản nhiên cười đáp:

- Vương thí chủ đây khảo sát võ công tiểu tăng. Tiểu tăng không trả lời thế nào được.

Triết La Tinh tức mình xẵng giọng nói:

- Gã biết võ công cái quái gì? Nếu gã hiểu võ công thì chả hỏi vớ vẩn như vậy. Huyệt Thiếu Hải ở cánh tay trái, đã là người học võ công ai mà không biết.

Triết La Tinh nói câu này thành ra vô tình đã chỉ điểm cho Du Thủ Chi.

Biết Đại Luân Minh Vương bảo mình đánh vào huyệt đạo ở tay trái đối phương, nhưng Du Thủ Chi bị Triết La Tinh nắm chặt vai bên hữu, nên cánh tay mặt chuyển động không được linh diệu, gã đành giơ tay trái lên.

Triết La Tinh thấy Du Thủ Chi quả nhiên muốn động thủ đánh mình thì lòng càng căm tức, lão hết sức bấm mạnh năm ngón tay vào sâu đến xương thịt đối phương.

Du Thản Chi vẫn chẳng thấy đau đớn gì cả. Trái lại Triết La Tinh cảm thấy đầu vai đối phương phát ra một luồng hấp lực rất mạnh khiến cho luồng lực đạo ở trong bàn tay mình dường như muốn thoát ra ngoài.

Triết La Tinh giật mình không chờ cho phát chưởng Du Thản Chi đánh tới. Lão rung tay một cái đã liệng đối phương ra xa.

Phát chưởng Du Thản Chi phóng ra giữa lúc người gã bị Triết La Tinh tung đi. Gã khác nào như điều đứt dây bị tung ra ngoài ba trượng, rồi rớt xuống đất đánh "huych" một tiếng.

Nếu là người khác bị rớt xuống như vậy thì không chịu nổi, nhưng Du Thản Chi vẫn chẳng việc gì. Gã trần mình một cái đứng dậy được ngay.

Triết La Tinh cười lạt hỏi:

- Minh Vương coi thế nào?

Cưu Ma Trí là tay thông tuệ, bây giờ gã hiểu rằng tuy Du Thản Chi nội lực cực kỳ thâm hậu, nhưng không biết chút võ công vào, chẳng khác gì một khối đá trong có tàng ẩn ngọc quý trên đời hiếm thấy mà chính gã cũng không hay. Gã lắc đầu đáp:

- Tuy phật huynh thắng được Vương công tử đi chẳng nữa, nhưng trong con mắt tiểu tăng thì một là chàng có ý nhường nhịn phật huynh, hai là đùa rỡn.

Du Thản Chi đang bần thần trong dạ, nghe Đại Luân Minh Vương nói vậy, như người được thức tỉnh, gã lớn tiếng đáp:

- Phải rồi! Ta muốn rỡn người một chút cho vui, để người thích chí một lúc rồi sẽ ra tay đối phó.

Triết La Tinh bực quá mà phì cười hỏi vặn:

- Té ra là người rỡn ta! Nhưng ta hỏi người: Pho Dịch Cân Kinh trọng yếu thế nào, sao người lại để lọt vào tay ta?

A Tử ngạc nhiên "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:

- Vương công tử! Pho kinh Dịch gì gì đó, công tử bảo đã lấy lại rồi cơ mà?

Du Thản Chi vội đáp:

- Đoạt về lâu rồi, cô đừng nghe hấn nói nhăng.

Triết La Tinh lửa giận bốc lên ngàn ngọn, không suy nghĩ gì nữa, thò tay vào bọc móc pho Dịch Cân Kinh bằng chữ Phạn dơ ra hỏi:

- Vậy cái này là cái gì đây?

Lão vừa dơ Dịch Cân Kinh lên, Cưu Ma Trí đứng cách đó chừng mười thước không kìm lòng được, liền vung tay áo lên hất một cái. Nhưng lão là người cơ trí, vẫn giữ thái độ bình tĩnh, nên Triết La Tinh chưa hay biết gì.

Du Thản Chi thấy Triết La Tinh lấy Dịch Cân Kinh ra không khỏi đau lòng. Nhưng gã nghĩ đến A Tử đui mắt không nhìn thấy gì, mình có thể nói hàm hồ được.

Gã liền cười ha hả hỏi:

- Trong tay người cầm cái gì thế? Ta buồn cười muốn chết. Ha! Ha!

Triết La Tinh tức quá gâm lên:

- Người đui mắt rồi hay sau mà không nhận biết nó là cái gì?

Cưu Ma Trí nói xen vào:

- Phật huynh! Cho tiểu tăng mượn cuốn kinh đó xem một chút.

Lão vừa nói vừa thủ hai tay vào trong áo, nét mặt vẫn tươi cười tựa hồ không để ý gì. Triết La Tinh nghe giọng lười Cưu Ma Trí thì giật mình kinh hãi vội quay sang nhìn lão, thấy lão vẫn tươi cười, hai tay thủ trong tay áo, hắn đã hơi yên lòng. Nhưng trong khoảng thời gian chớp nhoáng này bỗng có một luồng kinh lực nhẹ nhàng chạm vào huyết mạch môn tay phải hắn.

Triết La Tinh bất giác cảm thấy cổ tay tê dại, năm ngón tay đột nhiên xoè ra, pho Dịch Cân Kinh bằng chữ Phạn rời khỏi tay tung lên. Hắn biết rằng Đại Luân Minh Vương đã chơi hắn vớ này, hắn hoảng hốt đưa mắt nhìn Cưu Ma Trí thì thấy sắc mặt lão vẫn ung dung tươi cười. Chiếc tăng bào cũng không lay động chút nào. Hắn lại càng không hiểu Cưu Ma Trí làm thế nào mà đánh ra một kinh lực mạnh như vậy.

Triết La Tinh điểm đầu ngón chân xuống đất, tung người lên không toan chụp lấy pho Dịch Cân Kinh. Nhưng người hắn còn đang lơ lửng trên không thì lại một luồng kinh lực không một tiếng động ập tới đập vào trước ngực hắn.

Lần này Triết La Tinh bị đánh trúng ngực, khí huyết nhộn nhạo. Hắn tức giận hét lên một tiếng rồi ngã bật ngửa về phía sau. Triết La Tinh điên tiết gâm lên:

- Đại Luân Minh Vương! Người làm trò gì đây?

Cưu Ma Trí tùm tùm cười thò tay ra vẫy một cái, bản Dịch Cân Kinh bay ngay vào tay lão. Lão nói:

- Dịch Cân Kinh này là của chùa Thiếu Lâm. Vậy ta dùng võ công phái Thiếu Lâm để đoạt lại.

Triết La Tinh cũng không phải tay tầm thường, vừa nghe lão nói vậy chợt nghĩ ra, liền hỏi ngay:

- Đó là chiêu "Vô Tướng Kiếp Chi" ư?

Cưu Ma Trí chỉ tùm tùm cười mà không đáp.

Triết La Tinh cúi gâm mặt xuống không biết nói sao.

Du Thủ Chi đứng bên nhìn cuộc biểu diễn, thở phào một cái nhẹ nhõm rồi nói:

- Đại sư thật có phép thần thông!

Lúc Cưu Ma Trí sử chiêu "Vô Tướng Kiếp Chi", sắc mặt vẫn thản nhiên. Luồng chỉ lực từ trong tay áo ngấm ngấm phóng ra. Triết La Tinh mới trông thoáng qua đã hiểu ngay là ám kinh "Vô Tướng Kiếp Chi", nhưng Du Thủ Chi biết thế nào được. Gã chỉ cho là phật pháp của Đại Luân Minh Vương đã đến mực siêu phàm, nên gã không chỉ khen võ công lão giỏi, mà lại ca tụng Đại Luân Minh Vương có phép thần thông.

Cưu Ma Trí tùm tùm cười nói:

- Đó chỉ là một kỹ thuật nhỏ mọn, chẳng bỏ làm trò cười cho thí chủ.

A Tử không nhìn thấy cuộc biểu diễn, chỉ nghe ba người ứng đối với nhau, mà vẫn không hiểu rõ đã xảy ra việc gì. Nàng sốt ruột lên tiếng hỏi:

- Vương công tử! Công tử động thủ với vị đại hòa thượng đó rồi sao?

Du Thủ Chi chưa kịp trả lời thì Cưu Ma Trí đã thò tay ra nắm lấy bàn tay gã. Lão biết công lực của Du Thủ Chi rất thâm hậu, mà sao gã lại bị Triết La Tinh hất té một cách hời hợt dễ dàng khiến lão đem lòng ngờ vực. Lão muốn nhân cơ hội này thử công lực gã xem sao.

Du Thủ Chi bị Cưu Ma Trí nắm tay một cách đột ngột, không kịp đề phòng toàn thân gã run bắn lên và tự nhiên chân khí âm hàn ngưng tụ vào lòng bàn tay.

Cưu Ma Trí chợt cảm thấy nội lực của mình vận ra bàn tay bị nội lực đối phương hút đi cuộn cuộn. Lão sợ quá vội buông tay ra, trống ngực đánh thình thình.

Tình trạng này khiến cho Cưu Ma Trí nhớ lại lúc lão đối chưởng với Đoàn Dự ở chùa Thiên Long nước Đại Lý. Đó là lần thứ nhất nội lực của gã bị thu hút, lão không ngờ bữa nay tình trạng đó lại tái diễn.

Cưu Ma Trí làm quốc sư nước Thổ Phồn, địa vị cao cả nhất nhì trong nước. Cuộc đồng du xuống Trung Nguyên tuy ngoài miệng nói là đến chùa Thiên Long phải kiếm lấy Lục Mạch Thân Kiếm đem đến đốt ở trước mộ Mộ Dung tiên sinh, nhưng thực ra lão có ý muốn dương danh với thiên hạ. Lão tức không ngờ đến chùa Thiên Long đã bị thất bại ngay. Lão tức mình uy hiếp Bảo Định Đế để rửa nhục thì lại bị Đoàn Dự ra tay đẩy lui. Đoàn Dự là con cháu họ Đoàn nước Đại Lý. Giòng họ này võ học uyên thâm thì lão có bị thất bại cũng không xấu hổ gì cho lắm nhưng hiện giờ gã Vương Tinh Thiên này là hạng người nào? Sao võ công gã lại kỳ dị như vậy? Lão lẩm bẩm:

- Những nhân vật võ lâm Trung Nguyên xem chừng còn nhiều tay xuất chúng, hoài bão "săn hươu" của mình khó lòng thành tựu được.

Lão ngẩn người ra một lúc rồi buông một tràng cười rộ nói:

- Nữ thí chủ bắt tất phải quan tâm! Tiểu tăng cùng Vương thí chủ sinh lòng luyến ái nhau, có lý đâu lại cùng nhau động thủ.

A Tử nghe vậy khoái quá la lên:

- Đại hòa thượng! Lão này quý quyết thật! Biết rằng đánh không lại Vương công tử nên quay ra nói tử tế lấy lòng.

Cưu Ma Trí cười ha hả hỏi:

- Nữ thí chủ đã là chưởng môn phái Tinh Tú, hẳn đã được nghe pháp danh tiểu tăng?

A Tử đáp:

- Ta chẳng cần biết ngươi có tiếng tăm gì không? Trong thiên hạ biết bao nhiêu hòa thượng. Bọn sư mỗi lúc nhúc như lợn con cũng muốn ta biết đến hay sao?

Cưu Ma Trí vẫn tùm tùm cười nói:

- Tiểu tằng chính là quốc sư nước Thổ Phồn, Đại Luân Minh Vương Cưu Ma Trí chính thị!

A Tử vừa nghe đã giật nảy mình lên, dắc mặt lợt lạt.

Du Thản Chi cả kinh vội hỏi:

- A Tử! Cô nương là sao vậy?

A Tử thộn mặt ra hồi lâu rồi xua tay đáp:

- Ta không sao cả.

Sắc mặt nàng lợt lạt không phải vì sợ hãi mà vì sung sướng quá. Trước nàng chỉ nghe thấy bốn chữ Đại Minh Vương, chưa có một ấn tượng gì trong óc nàng, nhưng khi nghe lão tự xưng là quốc sư nước Thổ Phồn Đại luân Minh Vương Cưu Ma Trí, thì ra là một nhân vật mà Tinh Tú lão quái thườngn đề cập đến và cho biết, lão là một tay cao thủ hạng nhất. Nay lão này phải ụy kỳ Vương Tinh Thiên thật may cho mình đã kết bạn với một chnàng công tử đa tình mà võ công tuyệt đỉnh.

A Tử sung sướng nói:

- Té ra là Cưu Ma Trí đại sư! Vừa rồi tại hạ nói năng có điều khiếm nhã thiệt là đắc tội!

Du Thản Chi nghe Cưu Ma Trí đề cao mình lên, chỉ cho là lão có ý che dấu cho mình, trong lòng gã cảm kích đến chảy nước mắt. Gã vội hạ thấp giọng xuống hỏi:

- A Tử! Đại sư đây là một nhân vật có lai lịch rất lớn phải không?

A Tử đáp:

- Đúng thế! Đại sư là một bậc cao nhân nơi cửa Phật, không phải hạng tầm thường có thể bì kịp.

Bây giờ A Tử lại tâng bốc Cưu Ma Trí mà cũng là để đề cao địa vị Vương Tinh Thiên là người yêu của mình.

Du Thản Chi vội hướng về Cưu Ma Trí thì lễ nói:

- Đại sư! Vãn bối không biết bày tỏ thế nào cho xiết tấm lòng cảm kích đối với đại sư. Cưu Ma Trí không lên tiếng, chỉ nhìn Du Thản Chi dơ tay ra hiệu rồi lại trở về phía A Tử. Du Thản Chi hiểu ngay đối phương đã biết ý mình, lão chỉ ra hiệu chớ không lên tiếng để che dấu cho mình.

Nguyên Du Thản Chi từ thuở nhỏ không được phụ thân và bá phụ tỏ vẻ thương yêu. Sau gã bước chân vào chốn giang hồ lại gặp ngay những hoàn cảnh điêu linh khổ sở, chẳng được một ai quan tâm đến hoặc chiếu cố cho gã. Gã gặp toàn người khinh rẻ coi gã như cái vẩn dưới chân để mà dầy xéo hành hạ. Nay gã được Cưu Ma Trí là người thứ nhất lượng tình cho mình, lại hiểu tâm ý che dấu chỗ nhược điểm hộ cho mình. Trong lòng quá cảm động, gã co chân toan quì mọp xuống để tạ ơn.

Cưu Ma Trí liền phát tay áo một cái phóng ra một luồng kinh lực mạnh mẽ ngăn lại rồi hỏi:

- Vương thí chủ! Nếu thí chủ không rẻ bỏ tiểu tăng thì chúng ta kết nghĩa giao du nên chăng?

Du Thản Chi vội đáp:

- Đại sư! Văn bối đâu dám như vậy?

A Tử nói xen vào:

- Vương công tử! Tuy Cưu Ma Trí đại sư là quốc sư nước Thổ Phồn, nhưng công tử bất tất phải quá khiêm nhượng. Nếu công tử chịu đến Nam Kinh nước Liêu gặp tử phu ta là Nam Viện Đại Vương thì đại vị công tử cũng cao cả như ai.

Cưu Ma Trí nghe A Tử nói vậy thì ngẩn người ra. Liêu quốc hiện nay là một nước hùng mạnh. Nam Viện Đại Vương là một vị đại thần chỉ dưới quyền một mình quốc vương. Té ra cô bé đui mắt này cũng giống cành vàng lá ngọc, lão liền nói:

- Nữ thí chủ đây nói đúng lắm, Vương thí chủ bất tất quá khiêm tốn.

Du Thản Chi xua tay nói:

- Đại sư! Văn bối...

Cưu Ma Trí dơ tay lên, một luồng kinh phong hát tới.

Du Thản Chi tựa hồ bị kinh khí đè chặt không mở miệng nói được nữa. Rồi gã nghe thấy một thanh âm nhỏ như sợi tơ lọt chui vào tai gã nói:

- Nếu thí chủ còn từ chối, tất bị Đoàn cô nương khám phá ra hết. Bấy giờ tiểu tăng không thể nói nhiều với thí chủ được. Tối nay tiểu tăng sẽ đến thăm thí chủ rồi hãy bàn thêm.

Du Thản Chi mừng quá gật đầu lia lịa. Gã xem chừng A Tử cùng Triết La Tinh không nghe rõ lời Cưu Ma Trí thì biết rằng lão nói câu đó với riêng một mình mình. Gã liền háng giọng đáp:

- Đại sư đã không bỏ rẻ, văn bối xin kính cẩn vâng mệnh.

Cưu Ma Trí cười ha hả đáp:

- Không ngờ bữa nay ngẫu nhiên tiểu tăng lại được kết bạn với Vương công tử là một tay anh hùng hảo hán. Tiểu tăng thiệt lấy làm khoan khoái vô cùng!

Du Thản Chi đáp bằng một giọng rất chân thành:

- Nếu văn bối thường thường được ngắm phương dung đại sư thì trong lòng đã mãn nguyện lắm rồi.

Cưu Ma Trí ngoảnh đầu nhìn sang Triết La Tinh thấy mặt hấn xám xanh đứng ngây người ra liền nói:

- Phật huynh! Tiểu tăng xem ra Vương công tử cũng không muốn làm khó dễ gì với Phật huynh. Chi bằng Phật huynh năn nỉ Vương công tử bằng lòng cho về Thiên Trúc là hơn.

Việc xảy ra nhường này, Triết La Tinh biết rằng chẳng những bất chẳng được Du Thản Chi đưa mình đi tìm Ba La Tinh mà cả bản Dịch Cân Kinh cũng bị Cưu Ma Trí cướp mất, hấn căm giận đến cực điểm. Bao nhiêu hy vọng đều tan ra mây khói. Hấn nói:

- Vương công tử! Ta muốn trở về Tây Trúc.

Du Thản Chi chỉ mong có vậy, gã đáp ngay:

- Xin đại sư tùy tiện.

A Tử cũng nói:

- Cặp rắn này ta cũng không lấy nữa, cho người đem nó về đó.

Triết La Tinh bộ mặt tiu nghỉu dẫn hai con rắn đi về phía Tây. Cưu Ma Trí cũng từ biệt nói:

- Xin hai vị tự tiện. Sau này còn có ngày tái hội.

Du Thản Chi thấy Cưu Ma Trí sắp ra đi lòng gã bỗng băng khuâng như người mất vàng. Nhưng gã lại nghĩ tới tối nay còn được hội diện, nên cũng đỡ băn khoăn. Gã đáp:

- Xin đại sư tùy tiện.

Cưu Ma Trí lúc ra đi tùm tùm cười, vẻ mặt trang nghiêm, khiến người càng cảm thấy một nhân vật đáng sùng bái như một bậc thần tiên.

Du Thản Chi ngăn người ra. A Tử cũng lên tiếng thúc giục gã lên đường, gã như người trong mộng tỉnh giấc rồi cùng nàng cất bước.

Du Thản Chi chỉ ngong ngóng cho trời mau tối để được tái hội với Cưu Ma Trí. Đến đêm A Tử nằm lăn trên đống cỏ ngủ, Du Thản Chi vẫn bước lui bước tới trông ngóng Cưu Ma Trí. Đến nửa đêm quả nhiên gã thấy Cưu Ma Trí dáng đi như nước chảy mây trôi đến nơi. Du Thản Chi vội quì xuống thi lễ.

Cưu Ma Trí đỡ gã đứng dậy nói:

- Chúng ta đã là bạn hữu với nhau sao thí chủ còn dùng đại lễ?

Du Thản Chi nói:

- Thưa đại sư! Văn bối không khi nào dám làm cao. Dù đại sư dùng văn bối làm kẻ nô bộc văn bối cũng còn cảm thấy thân hình uestạp không xứng đáng nữa thay. Cưu Ma Trí mỉm cười nói:

- Đừng lớn tiếng để Đoàn cô nương tỉnh giấc. Chúng ta đi xa ra một chút.

Nói xong gã cầm tay Du Thản Chi dắt đi chừng nửa dặm. Lão nắm tay Du Thản Chi nhưng ngẫm thì triển đến bảy lối võ công khác nhau để thử nội lực Du Thản Chi về môn phái nào. Nhưng chỉ biết là võ công gã tựa hồ môn Hóa công đại pháp của phái Tinh Tú mà công lực thì thâm hậu không biết đến đâu mà lường, nhất là khí âm hàn chứa trong người gã chất độc nhiều không biết đến thế nào mà nói.

Cưu Ma Trí vốn đem tâm muốn lợi dụng Du Thản Chi, bây giờ ý niệm đó càng quá quyết hơn, mà Du Thản Chi tuyệt nhiên chẳng hiểu gì hết.

Chỉ trong khoảnh khắc hai người vào đến một khu rừng. Du Thủ Chi lại quì xuống hành lễ bị Cưu Ma Trí nhẹ nhàng ngăn trở, gã liền khẩn cầu:

- Đại sư! Thần thông đại sư qunag đại là thế mà đối với vãn bối hết dạ ân cần. Nếu đại sư không nhận một lạy này thì vãn bối yên tâm thế nào được?

Cưu Ma Trí mỉm cười nói:

- Bây giờ tiểu tăng cùng thí chủ chỉ là bạn bè, khi nào tiểu tăng thu nạp thí chủ làm đồ đệ bấy giờ sẽ nhận lạy cũng chưa muộn.

Du Thủ Chi nghe nói sướng quá, khoa chân múa tay loạn lên. Ngày nọ gã lạy Đinh Xuân Thu làm sư phụ, thấy lão tiên phong đại cốt phong độ thoát tục, đã mừng thầm được vị sư phụ như vậy, thì chẳng còn sợ ai khinh khi nữa. Không ngờ mối quan hệ giữa gã và Đinh Xuân Thu vì A Tử mà xảy ra cuộc biến đổi trọng đại, gã đang muốn tìm mình sư khác thì lại gặp ngay lão Cưu Ma Trí nham hiểm thâm trầm. Chỉ bộ mặt trang nghiêm của lão cũng đủ khiến người sinh lòng ngưỡng mộ. Hướng chi Đinh Xuân Thu đối với gã thì dùng cường lực, còn Cưu Ma Trí nói năng với gã thật dịu dàng lại còn giúp gã ra khỏi lúc hoang mang ban chiều.

Gã vừa thấy Cưu Ma Trí ngỏ lời muốn thu mình làm đồ đệ, gã sung sướng vô cùng một niềm tin mãnh liệt. Nhưng gã sực nhớ ra Đại Luân Minh Vương là một nhà sư, nếu mình hành lễ xin làm môn hạ thì có khác chi xin cắt tóc đi tu, còn quán quít bên A Tử làm sao được.

Nghĩ vậy Du Thủ Chi đâm ra do dự.

Cưu Ma Trí dường như đã trông rõ ruột gan gã, tùm tùm cười nói:

- Ngày sau nếu thí chủ có ý muốn làm môn hạ tiểu tăng thì thí chủ vẫn là tục gia đệ tử, chẳng có chuyện gì khó khăn cả.

Du Thủ Chi cả mừng nói:

- Đại sư! Thế thì đệ tử...

Gã chưa dứt lời, Cưu Ma Trí đã phất tay áo phóng ra một luồng kinh phong ngăn lại không cho nói tiếp, rồi lão hỏi:

- Tiểu tăng chưa nhận lời thu thí chủ làm đồ đệ, sao thí chủ đã tự xưng là đệ tử?

Cưu Ma Trí lại nói:

- Nếu thí chủ quả có chân tâm thờ tiểu tăng làm thầy thì trước hết hãy làm mấy việc thiện, tiểu tăng mới có thể thu nạp được.

Du Thủ Chi vội nói:

- Xin đại sư chỉ giáo cho vãn bối phải làm gì bây giờ?

Cưu Ma Trí tùm tùm cười đáp:

- Có một kẻ đại ác họ Đoàn tên Dự. Thí chủ đã nghe đến tên gã bao giờ chưa?

Du Thủ Chi ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

- Vãn bối chưa nghe thấy ai nói đến y bao giờ.

Cưu Ma Trí nói:

- Gã này trông ngoài mặt ra vẻ vương tôn công tử có dáng phúc hậu hiền lành mà thực ra là một tên cùng cực ác. Trong thiên hạ có tứ ác thì Nhạc lão tam tức Hung thần ác sát nam Hải Ngạc Thần là đệ tử gã.

Du Thản Chi thất kinh hỏi:

- Gã Đoàn Dự là sư phụ Nam Hải Ngạc Thần ư? Nếu thế thì gã quả là một tên đại ác. Nguyên Du Thản Chi là người chẳng có kiến thức gì về các nhân vật trong võ lâm, nên vừa nghe Cưu Ma Trí bảo Đoàn Dự là một tên đại ác, gã liền tin ngay.

Cưu Ma Trí nói:

- Thí chủ muốn làm việc công đức thì việc đầu tiên là phải đi trừ khử tên đại ác Đoàn Dự.

Du Thản Chi giật mình nói:

- Đại sư! Đoàn Dự đã là một tên đại ác thì nhất định võ công gã phải kinh người. E rằng vẫn bối...

Gã nói tới đây, hai hàm răng run lên cầm cập, nói không ra tiếng.

Cưu Ma Trí hỏi:

- Thí chủ coi thân thông của ta ra sao?

Du Thản Chi đáp ngay:

- Thân thông đại sư vô song. Vẫn bối chưa từng thấy ai được như vậy.

Cưu Ma Trí nói:

- Thế thì được rồi! Ta dạy thí chủ một chiêu. Thí chủ gặp Đoàn Dự chỉ cần nắm chặt tay hắn là kiềm chế được ngay.